

Bezoek aan Kuikenbroederij Probroed en Sloot, 11 t/m 13 mei 2012.

Verslag van een weekendje 'vogelen'.

Vrijdagmiddag om 13.00 vertrek vanaf de Markt te Oirschot. Ons kennende waren we ruim op tijd vertrokken (niet dus), want we moesten nog tanken.

Helaas besliste het lot dat we binnen vijf kilometer een botsing hadden!

Ik zag wat fladderen op links, maar omdat Kees in eerste instantie gewoon door leek te rijden, dacht ik aan een merel of duifje.

Kees remde echter, stopte en zei: "Dat was een fazant!" Oh, en nu?

Die gaat het waarschijnlijk niet overleven, als ik zo de pijn aan m'n ribben voel!

We besloten om terug te gaan, de fazant te zoeken en hem eventueel uit z'n lijden te helpen.

Na een mislukte poging lukte het een tweede maal wel en de fazant ging naar de Eeuwige Jachtvelden (maar of dat zo'n hemelse plek is voor die vogel?). Sinds die moorddadige actie is Kees zo mogelijk nóg liever tegen mij.

Daar lag de fazant ontziend en onthoofd in de droge sloot. Het culinaire instinct in mij werd wakker: da's toch ook zonde om te laten liggen! We besloten om de fazant mee te nemen en aan Sjoerd van de Burgemeester te vragen of hij er iets mee kon.

Om een lang verhaal iets in te korten: de fazant heeft een weekend in de koelcel liggen 'besterven' (dat moet bij wild) en ik heb hem maandags geplukt en geslacht.

Een schrale troost voor mij als 'moordenares' was, dat de buikholte helemaal vol bloed was en dus de klap sowieso fataal voor het dier was geweest.

Hij smaakte heerlijk, helemaal niet droog, maar lekker mals en perfect met aardappelpuree en snijboontjes!

Enfin, iets verlaat en met lege tank kwamen wij in Oirschot aan. Gelukkig was onze organisator/voorrijder zeer coulant en mochten we mee.

We waren met vier motoren en zes personen: Piet en Jet, twee Berten en Kees en ik. We reden met best mooi, droog weer over kleine wegen lekker op ons gemak richting het doel: de Kuikenbroederij in Groenlo.

Onderweg stopten we voor een bekske in het onvolprezen dorpje Ottersum, waar ik menig vakantie-week heb doorgebracht, maar dit terzijde.

In het cafeetje was heel veel te zien: een enorme collectie bankbiljetten (authentieke en pseudo-biljetten), een Mongoolse biljarter en de kastelein. Daarom gingen we weer verder rijden.

Piet had de reis goed georganiseerd en was ook al op zoek geweest naar een camping. De eerste die hij had gebeld, wilde ons liever niet ontvangen. Wij zijn een FAMILIE-CAMPING ! werd er tot drie keer toe gezegd. Alsof motorrijders geen familie hebben.

Maar op een andere camping waren we wel van harte welkom. Nou, wij zijn die eerste camping nog steeds dankbaar, want de gastvrije boerderij-camping Groot Antink is een prachtige plek met aardige mensen en met een leuke winkel, waar ze lekkere, zelfgemaakte jam verkopen.

Het kampeerterrein is prachtig gelegen, heerlijk rustig en op zicht- en loopafstand van het historische stadje Groenlo.

Wij kwamen rond een uur of vijf op de camping aan en zetten onze tenten op. Daarna liepen we naar Groenlo om te gaan eten.

Ai, dat hadden we niet gedacht: bij een groot eetcafé was het erg druk en we hadden toch echt wel een paar weken van tevoren moeten reserveren!

Wat doen we? Chinees of shoarma? Nee! We liepen door de pittoreske straatjes van Groenlo en gelukkig waren er nog wel andere restaurantjes.

We werden geadviseerd om naar 't Beleg van Grol' te gaan. Hier hebben we voortreffelijk gegeten (ik schat toch wel een Bib Gourmand) en werden bediend 'gelijk koningen aan den disch' door de eigenaar/gerant. Een aimabele man met moderne bril. Het was een maaltijd v r boven het gemiddelde van wegrestaurant of 123-BBQ.

Voldaan zochten en vonden we de weg door de donkere Achterhoekse akkers en velden naar onze tenten.

De volgende ochtend werden we gewekt door de vogelen des velds (diezelfde akkers en weiden), te weten tortelduiven en houtduiven.

Dankzij Jet kunnen we nu, zuiver op gehoor, het onderscheid maken tussen de Tortelduif (die koert: "I lô  ve you") en de Houtduif ("I lô  ve you, mooi nie").

Na een sober, doch voedzaam ontbijt, reden we naar de bestemming van ons weekend: de Kuikenbroederij van Probroed en Sloot. Inmiddels had Howard zich, na een ochtendlijke rit, ook bij ons gevoegd en met dit select gezelschap meldden wij ons bij de broederij.

We werden heel hartelijk ontvangen met koffie en taart (niet te weinig!) door Hans van der Vleuten en Theo Krabbenborg.

Allereerst zagen we een filmpresentatie over het bedrijf.

Vergeet het geromantiseerde beeld van een kip op een nestje met eieren c.q. kuikentjes, maar stel je een soort fabriek voor. Groot, goed geolied en zeer hygiënisch.

Miljoenen eieren worden aangeleverd door gespecialiseerde bedrijven, waar zogenaamde 'moederdieren' de bevruchte eieren hebben gelegd.

De eieren worden handmatig (dus zéér voorzichtig, want elk ei dat uitvalt kost geld!) op rekken gelegd en gaan dan naar een wachtruimte.

De eieren gaan (wat ik een heel gek idee vind, omdat eieren een levend product zijn en zij gaan er niet aan dood) voordat ze naar de broedafdeling gaan, door een sluis met formaldehyde om gedesinfecteerd te worden. Met deze stap is er een daadwerkelijke scheidslijn en is de fabriek in twee delen gesplitst om alle ziektekiemen (zoals bv. salmonella) geen kans te geven zich te verspreiden.

Wij mochten wel naar het tweede deel, maar we moesten ons verkleden in witte 'ruimtepakken' (met blauwe schoentjes)

Hier ging de uitleg verder. De eieren gaan naar broedruimtes waar temperatuur en luchtvochtigheid constant gecontroleerd worden.

Ook worden de eieren steeds gekeerd (bewogen), net zoals de moederkloek doet als ze op het nest zit. Dit is om de kuikens goed midden in het ei te laten groeien,

Tegen de tijd dat de kuikentjes uit de eieren gaan komen, worden de eieren in andere bakken gelegd (op papier, want eenmaal uit het ei, gaan ze ook poepen, haha) en verplaatst naar de 'kraamkamers'.

Ook deze ruimtes worden voortdurend op temperatuur en vochtigheid gecontroleerd, zodat de kuikens in optimale condities uit het ei kunnen komen.

Indien er ergens een fout wordt gemeten, gaat er door de hele fabriek een alarm af en iedere werknemer voelt zich verantwoordelijk dat er dan actie wordt ondernomen. Het alarm afzetten betekent dat jij er iets aan gaat doen, c.q. gaat onderzoeken wáár de storing zit.

Naar mijn mening is dat wel een goeie zaak, want zo voelt iedere werknemer zich meer betrokken bij het bedrijf. Er wordt niet gedacht: 'Ooh, dat gaat de technische dienst wel oplossen, ik ga door met mijn werk!', maar iedereen weet dat het ook zijn werk is (letterlijk en figuurlijk, want als het bedrijf verlies draait op een paar honderdduizend eieren, loopt ook jouw baan gevaar).

Wanneer de kuikens zijn uitgekomen, hetgeen nooit onverwacht gebeurt want ze worden als het ware pas uitgebroed op het moment dat ze 'besteld' zijn, gaan ze de vrachtwagens in en naar een volgend gespecialiseerd bedrijf, waar ze worden opgefokt in enkele weken tot panklare kip.

Deze kuikens worden niet geselecteerd op hanen of hennen, want dat maakt voor de vlees'kip' niet uit. Dat is alleen van belang wanneer de kippen bedoeld zijn om eieren te gaan leggen (dat doen hanen over het algemeen niet), maar die kuikens worden weer bij heel andere bedrijven grootgebracht.

De ochtend dat wij er waren, was er toevallig net geen 'massale uitkomst' van kuikens, maar er waren enkele 'vroeg geboren' die we mochten aanschouwen.

Nadat we onze ruimtepakken weer hadden uitgedaan, kregen we nogmaals koffie met gebak (dus we hadden meteen ook geluncht!) en we maakten nog een groepsfoto.

Het was erg leerzaam en interessant en ik ben blij dat we waren meegegaan! Dat was ik toch al na het overheerlijke diner van de avond ervoor, maar altijd leuk als het echte doel van de reis ook de moeite waard is!).

Howard en Bert Pieterse gingen na het bezoek aan de kuikenbroederij weer huiswaarts en de rest van de tien kleine negertjes besloot om Groenlo maar weer eens onveilig te maken. Terwijl ik lekker ging zitten breien met een kop koffie in een cafeetje, ging de rest wandelen. Toen ook de anderen trek kregen in koffie en ze zich bij mij gevoegd hadden, gingen we boodschappen doen voor het avondeten.

Na de culinaire uitspatting van de avond ervoor, besloten we er een eenvoudige, doch voedzame maaltijd van te maken en dat lukte zeer wel.

Op de camping kookten de mannen en dronken Jet en ik een wijntje. Zoals ik al eerder schreef; deze rit was erg goed georganiseerd.

Omdat we vroeg hadden gegeten (en de wijn op was), trokken we ten derden male richting 'Grol', zoals Groenlo door intimi wordt genoemd.

Het was (nog) erg rustig in de stad, maar we vonden een leuk (bier-)café (hoe kan het ook anders in de Grolsch-bakermat?), waar we ons aan een speciaal biertje waagden.

We zaten als vrijwel enigen in het café, een enkeling aan de toeg en wij zaten op een soort verhoogd deel aan een tafeltje. Het was gezellig en het biertje smaakte goed.

Toen was het gedaan met de rust, want er kwam een aantal (stuk of elf) jongemannen binnen. Dat bleek GROL 4 te zijn, ze hadden een receptieboek bij zich, want ze waren net kampioen geworden.

Nadat we in het boek onze felicitaties hadden geschreven (Proficiat 'en nu op voor het motorrijbewijs!') en daarbij onze clubsticker hadden geplakt, heb ik ze allemaal persoonlijk gefeliciteerd.

De drukte in het cafeetje nam toe en op gegeven moment liep er een jongeman (niet helemaal nuchter en niet behorende bij GROL 4) een paar stappen achteruit richting onze verhoging en dat ging natuurlijk niet goed. Opeens had ik een dronken Achterhoeker op m'n schoot. Het was erg grappig, maar ik kan helaas de conversatie niet herhalen, omdat ik hem niet echt verstond (en hij mij ook niet helemaal).

Desalniettemin hebben we enkele zinnen met elkaar gesproken en ik lag helemaal in een deuk. Kees vond het wat minder, maar die heeft sowieso een hekel aan dronken mensen.

Toen we onze kampeermatjes hoorden roepen, zijn we weer naar 'huis' gelopen en hebben wederom heerlijk geslapen.

Jammer genoeg behoorden Kees en ik ook tot de kleine negertjes die eerder weg moesten wegens andere verplichtingen. Zodoende waren wij genoodzaakt om via de snelweg (bleurk!!!) naar huis te rijden, in plaats van de attractievere binnenweggetjes die Piet, Jet en Bert waarschijnlijk hebben gereden.

Maar het is zonder meer een leuk, gezellig en leerzaam weekend geweest. Dank aan Piet en Jet !!!